

Přestože byla směnka v druhé polovině dvacátého století u nás instrumentem poměrně zapomenutým, v centrálně řízené ekonomice dokonce poněkud zbytečným a používaným maximálně v zahraničním obchodním styku, dostala se v posledních deseti letech velice rychle znovu do obchodní praxe, což opět dokázalo její užitečnost. Vzhledem k její dlouhé historii a vlivu, který měla na vývoj ekonomických systémů v Evropě, tomu snad ani nemohlo být jinak. Pro tržní hospodářství je zjevně mnohdy vhodnějším instrumentem úvěrování, než obecné smluvní prostředky, ale i jiné druhy cenných papírů, neboť její rizikovost i náklady na její vydání jsou oproti nim zřetelně nižší. A přestože v posledních desetiletích vznikají nepřeborné nové druhy finančních instrumentů (a v posledních letech je začíná reflektovat i naše platné právo), zůstává postavení směnky nezměněné, a to navzdory jejímu formalismu a rigiditě - ale možná i právě kvůli nim. Instituty směnečného práva mají svůj obsah pevně daný (díky zásadě směnečné přísnosti), stabilní (díky neměnnosti zákonné úpravy) a ve velké části světa jednotný, protože jsou v současném postmoderním, rychle proměnlivém a nepřehledném prostředí (což o našich právních podmínkách platí dvojnásob) v přirozené oblibě. Krom toho, k této oblibě jistě přispívá i zvláštní procesní úprava vymáhání směnečných pohledávek v podobě směnečného rozkazního řízení, které je oproti obecnému spornému řízení relativně rychlejší. Toto rozšíření směnek v posledních letech je koneckonců patrné na první pohled, z médií, byť většinou v souvislostech nelichotivých (taková už je ovšem povaha médií, nikoli směnek), každopádně však obdobných, v jakých se ještě v 90. letech objevovaly tajemné kufříky, či hotovost v trezoru. I to lze považovat za symbolické.